

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **METALIS Nejdek s.r.o.**, se sídlem Nejdek, Závodu Míru 340, IČ: 453 50 582, zast. JUDr. Janem Lukešem, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, Hybernská 20, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická č. 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2012, č.j. 761/530/12/Se, 30755/ENV/12

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2012, č.j. 761/530/12/Se, 30755/ENV/12, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočky Karlovy Vary ze dne 12. 3. 2012, č.j. ČIŽP/441/OOV/SR02/0907489.004/12/DBS ze dne 12. 3. 2012. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci jakožto vlastníku objektu č.p. 361, na adrese ul. Závodu míru, Nejdek – č.p. 407/1, uložena pokuta ve výši 400.000,-Kč za spáchání správního deliktu spočívajícího v nedovoleném vypouštění odpadních vod do vod povrchových, konkrétně do řeky Rolavy, bez rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami [§ 8 odst. 1 písm. c), §125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách].

Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojil s odůvodněním, že uvedená rozhodnutí jsou založena na nesprávně a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nebylo prokázáno spáchání deliktu žalobcem, a dále

proto, že i kdyby byl žalobce původcem odpadních vod, je uložená pokuta nepřiměřeně vysoká. Konkrétně žalobce uváděl, že nebyla prokázána subjektivní stránka správního deliktu, tzn. zavinění, a nebyl prokázán ani rozsah spáchání správního deliktu žalobcem. Žalobce zejména poukazoval na užívání nefunkční žumpy též sousedním objektem č.p. 1310, a na to, že se správní orgán I. stupně při šetření spokojil se sdělením vlastníků sousedního objektu v ul. Závodu míru č.p. 1310 v Nejdku, pana M. a pana M., že obyvatelé uvedené nemovitosti mají vybudované sociální zařízení bez připojení, bývalé sociální zařízení se nevyužívá a že je využíván cizí soukromý objekt. Žalobce upozorňoval na dohodu ze dne 20.3.2006, tzn. dokument, dle kterého měl pan Mrázek umožnit užívání WC na společné chodbě v budově č.p. 365 jiné osobě, přičemž žalobce v žalobě rozváděl vlastnická oprávnění pana M., zpochybňoval oprávnění pana M. dohodu uzavřít, rozebíral povahu uvedeného dokumentu včetně otázky trvání účinků prohlášení, resp. dohody ve vztahu k provedenému převodu bytové jednotky č. 365/4 na třetí osobu. Žalobce dále poukazoval na údajné zajištění likvidace odpadních vod z domu č.p. 1310 formou suchých mobilních WC, na skutečnost, že mobilní WC nebyla ze strany uživatele domu č.p. 1310 využívána, nebyla nikdy vyprazdňována. Z toho žalobce vyvozoval, že odpadní vody byly z domu č.p. 1310 vypouštěny do kanalizace a dále do řeky Rolavy. V této souvislosti tedy žalobce uváděl, že správní orgány spolehlivě nezjistily skutkový stav, neboť najisto nepostavily, kdo a v jakém rozsahu se správního deliktu spocívajícího v nedovoleném vypouštění odpadních vod do vod povrchových dopustil, neboť jen vyšly z předpokladu, že odpadní vody vypouští žalobce.

Žalobce zdůraznil, že kanalizace, kterou do řeky Rolavy odtékaly odpadní vody, není ve vlastnictví žalobce, nýbrž vlastníků budovy č.p. 1310, a předeštl problém odkanalizování objektu č.p. 361 a budovy č.p. 1310 do společné žumpy. Budova č.p. 1310 byla původně ve vlastnictví Karlovarského kraje, který ji prodal. Záměr Karlovarského kraje, aby součástí kupní smlouvy byla podmínka vybudovat nezávadné odkanalizování budovy, nebyl naplněn a tato podmínka nebyla ve smlouvě obsažena. Uvedený záměr však byl důvodem, pro který bylo usnesením Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 11.2.2008 sp.zn. SÚ/17583/07/Sz-231.2 zastaveno řízení o uložení pokuty podle § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona ve věci nedovoleného vypouštění odpadních vod z nemovitosti č.p. 361 do vodního toku Rolava.

V replice ze dne 18.2.2013 žalobce zopakoval, že ve správním řízení nebylo dostatečně prokázáno, že k vypouštění odpadních vod z objektu 1310 docházet nemůže, neboť správní orgány vyšly jen ze sdělení vlastníků objektu. Žalobce dále rozšířil argumentaci o tvrzení, že nebyla zohledněna skutečnost, že v objektu č.p. 1310 může docházet k nakládání s odpadními vodami (mytí rukou, podlah a vypouštění..), tzn. zda je vůbec produkuje a pokud ano jak s nimi nakládá. Žalobce poukázal na to, že čistírnu odpadních vod by měl zabezpečit vlastník kanalizace s tím, že žalobce nemá možnost kontrolovat stav odpadního systému. Nakonec zmínil to, že ovlivnění jakosti v řece je zanedbatelné, nedošlo k výraznému znečištění vodního toku, přičemž výsledky odběru mohou být ovlivněny způsobem odběru.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul obsah napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobci byla již v roce 2009 rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 22.6.2009 č.j. ČIŽP/431/OOV/0907489.003/09/ZBS, uložena sankce ve výši 200.000,-Kč za nedovolené vypouštění odpadních vod. Uvedená sankce byla v odvolacím řízení potvrzena Ministerstvem životního prostředí rozhodnutím ze dne 4.9.2009, č.j. 5496/530/09/Se. 56794/ENV/09; správní žaloba, kterou proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal byla zamítnuta Městským soudem v Praze, rozsudkem ze dne 7.12.2011, č.j. 10Ca 356/2009-50. Žalobce však od uložení předešlé pokuty neučinil žádné kroky vedoucí k nápravě závadného

stavu. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout, námitky žalobce vyhodnotil jako účelové a zavádějící.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2012, č.j. 761/530/12/Se, 30755/ENV/12, ve věci odvolání společnosti METALIS Nejdek s.r.o., proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočka Karlovy Vary, č.j. ČIŽP/441/OOV/SR02/0907489.004/12/DBS ze dne 12.3.2012, zápis z inspekčního šetření ze dne 10.4.2012, odvolání žalobce ze dne 27.3.2012, rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočka Karlovy Vary, č.j. ČIŽP/441/OOV/SR02/0907489.004/12/DBS ze dne 12.3.2012, oznámení o zahájení správního řízení spojené s usnesením o lhůtě, do kdy může účastník navrhnout důkazy a činit jiné návrhy ze dne 3.11.2010, protokol o zkoušce č. 1525/2010 ze dne 19.8.2010, protokol o odběru vzorků odpadních vod ze dne 10.8.2010, podání žalobce ze dne 13.7.2010, zápis z inspekčního šetření ze dne 22.6.2010.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky nebylo sporu, že žalobce je vlastníkem budovy č.p. 361 postavené na parcele st.p.č. 407/1, ul. Závodu míru, Nejdek – č.p. 407/1.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 22.6.2010 bylo správním orgánem I. stupně provedeno šetření, tzn. kontrola vyústění kanalizace z objektu č.p. 361 v ulici Závodu míru, Nejdek, do řeky Rolavy, při které bylo zjištěno, že z kanalizace vytékají zcela nečištěné splašky do řeky a byla pořízena fotodokumentace. Na zápis z inspekčního šetření reagoval žalobce dopisem ze dne 13.7.2010, ve kterém uvedl, že se opakuje postup, na jehož základě mu již byla uložena pokuta ve výši 200.000,-Kč a dále, že vyústění kanalizace není z pozemku ve vlastnictví žalobce, ale z pozemku jiného vlastníka, na kterém se nachází žumpa, do které jsou svedeny odpadní vody z nemovitosti č.p. 361.

Dne 10.8.2010 byla správním orgánem I. stupně provedena kontrola na místě, při níž byly odebrány vzorky odpadních vod a rovněž pořízena fotodokumentace znečištění. Na základě provedených kontrol bylo správním orgánem I. stupně zahájeno správní řízení ve věci uložení pokuty podle ust. § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2001 Sb., vodního zákona. Na oznámení o zahájení správního řízení reagoval žalobce podáním ze dne 5.11.2010, v němž uvedl historický vývoj vlastnických vztahů k objektu č.p. 361 a přilehlých staveb, včetně řešení jejich odkanalizování. Ve vyjádření rovněž konstatoval, že při místním šetření prováděném v souvislosti s předcházejícím řízením o udělení pokuty žalobce navrhoval, že v případě bezúplatného převodu haly (přistaveného objektu, rovněž pod č.p. 361) zajistí vybudování čističky odpadních vod objektů č.p. 361 a 1316 do 31.8.2007, když žumpa byla zjištěna jako nefunkční, tj. bez přepážky.

Správní orgán I. stupně vydal dne 12.3.2012 rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena podle ust. § 125a vodního zákona pokuta ve výši 400.000,-Kč.

V odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobce akcentoval historické souvislosti vlastnictví objektu č.p. 361 a jeho napojení na kanalizaci. Zdůraznil, že z objektu č.p. 361 byly a jsou odpadní vody vypouštěny ne do řeky Rolavy, ale do kanalizace na pozemku č. 407/2. Žalobce dále popsal průběh a výsledek jednání ohledně převodu okolních budov, tzn. haly a objektu č.p. 1310. Rovněž zmínil, že rozhodnutí o udělení další pokuty je v příkrém rozporu s dohodou z osobních jednání s oblastním inspektorátem, na základě které neměl být pokutován s ohledem na omezení a následné ukončení pronájmu ubytovny ze strany žalobce.

Dne 10.4.2012 bylo správním orgánem provedeno inspekční šetření na místě ke kontrole čištění a vypouštění odpadních vod z objektu č.p. 361 a 1310. Bylo zjištěno, že z výústě kanalizace neodtékají žádné odpadní vody. Žalobce zajistil vyklizení objektu k 1.8.2011, resp. posledního bytu ke dni 13.4.2012. Při kontrole uvnitř objektu č.p. 1310 bylo zjištěno používání vody k mytí. Správní orgán konstatoval, že v objektu č.p. 1310 nadále nesmí docházet k žádnému nakládání s vodami, přičemž při následném zjištěném odtoku na výústí odpadních vod budou za producenty těchto vod považováni majitelé objektu č.p. 1310, za předpokladu, že v objektu č.p. 361 nebudou tyto vznikat (za splnění podmínky vyklizení posledního bytu).

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správním orgánem prvního stupně byla dne 22.6.2010 a dne 10.8.2010 provedena kontrola a odběr vzorků z výústě kanalizace. Při kontrole bylo zjištěno, že z objektu č.p. 361 vytékají nečištěné odpadní vody do řeky Rolavy, přičemž žalobce nemá platné povolení k vypouštění odpadních vod ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2001 Sb., vodního zákona. Z výsledku rozboru vzorku odebraného při kontrole dne 10.8.2010 bylo zjištěno, že se jedná o nečištěné surové odpadní vody, navíc bylo zjištěno znečištění extrahovatelnými látkami (znečištění tuky a kuchyňskými zbytky). Za vypouštění odpadních vod bez povolení dle ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2001 Sb., vodního zákona, byla již dříve žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,-Kč. Žalobce o povolení k nakládání s vodami nepožádal a ani nepodnikl žádné kroky ke zlepšení závadného stavu. Na základě takto zjištěného skutkového stavu potvrdil žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K výši uložené pokuty správní orgán II. stupně uvedl, že již v roce 2009 byla žalobci uložena sankce ve výši 200.000,-Kč za nedovolené vypouštění odpadních vod z objektu č.p. 361, přičemž od nabytí právní moci uložené pokuty do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 12.3.2012 neučinil žalobce žádné kroky k nápravě nevyhovujícího stavu. Náprava v podobě vyklizení objektu byla zjednána až po uložení v pořadí druhé pokuty. Žalovaný se s odůvodněním obsaženým v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ztotožnil, uvedl, že důvodem sankce je délka trvání správního deliktu a skutečnost, že za takové protiprávní jednání byl již žalobce v minulosti sankcionován. Žalovaný vzal na druhou stranu v úvahu, že nebylo zjištěno, že by nedovoleným vypouštěním odpadních vod z objektu č.p. 361 došlo k trvalému poškození vodního toku a zohlednil, že se jedná o malý zdroj znečištění.

Soud vychází z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, se právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.

Podle odst. 2 citovaného ustanovení se za správní delikt podle odstavce 1 písm. b) spáchaný vypouštěním odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních bez povolení k nakládání s vodami uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

Podle ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních.

Žalobce jako první žalobní bod uváděl nesprávně a nedostatečně zjištěný skutkový stav.

Z obsahu správního spisu i z žalobou napadeného rozhodnutí však jednoznačně vyplývá, že objekt č.p. 361 ve vlastnictví žalobce neměl vyřešeno odkanalizování, přičemž splašková nečištěná voda z tohoto objektu byla přes nefunkční žumpu náležející k sousednímu objektu č.p. 1310 odváděna šachtou přímo do řeky Rolavy. Žalobce napadal, že nebylo dostatečně prokázáno, v jakém rozsahu pocházelo znečištění z budovy č.p. 361 a v jakém rozsahu z objektu č.p. 1310 za situace, kdy nefunkční žumpa byla pro oba objekty společná. Žalobce zejména napadal, že správní orgán v podstatě jen na základě tvrzení vlastníků budovy č.p. 1310, že vody nevypouštějí, pokládal za znečišťovatele pouze žalobce. K tomu soud uvádí, že námitku neshledal důvodnou, neboť správní orgány na základě provedeného šetření jednoznačně prokázaly, že žalobce v rozhodné době odpadní vody do vod povrchových vypouštěl, bez povolení k nakládání s vodami. Rozsah vypouštění nebyl pro rozhodnutí o spáchání deliktu rozhodný, neboť pokuta za delikt nebyla žalobci uložena s ohledem na význam a rozsah znečištění vodního toku, nýbrž s ohledem na skutečnost, že za stejný delikt byla již žalobci dříve sankce uložena a uložení sankce nevedlo k nápravě závadného stavu, a dále s ohledem na délku trvání protiprávního jednání. Zjišťování podílu jednotlivých znečišťovatelů by bylo na místě v případě, kdy by výše pokuty souvisela se závažností znečištění. V takové situaci by bylo nezbytné jednoznačně určit, kdo v jakém rozsahu znečištění způsobuje. O takový případ se však v dané věci nejednalo. Soud tedy nepřisvědčil ani druhé žalobní námitce týkající se rozsahu spáchání správního deliktu žalobcem, neboť tato otázka nebyla ze shora uvedených důvodů relevantní.

K otázce zavinění soud uvádí, že správní delikt dle ust. § 125a odst. 1 písm. b) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, je postaven na objektivní odpovědnosti. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce vypouštěl odpadní vody do vod povrchových bez povolení k nakládání s vodami, přičemž žalobce jakožto majitel objektu, z nichž byly odpadní vody vypouštěny, nese za takové jednání objektivní odpovědnost. Není tedy rozhodné, že uvedený problém je ve své podstatě způsoben nefunkční žumpou ve vlastnictví třetí osoby. Relevantní není ani skutečnost, že se žalobci nepodařil záměr v podobě bezúplatného převodu sousedících budov včetně žumpy a nevybudoval proto čističku odpadních vod.

Ve vztahu k výši uložené pokuty žalobce namítal její nepřiměřenost, moderaci však nepožadoval. Vzhledem k tomu, že pokuta byla uložena při spodní hranici zákonného rozpětí a její výše byla řádně odůvodněna, soud ji nepřiměřenou neshledal. S ohledem na absenci návrhu žalobce na moderaci pokuty by ji ani snížit nemohl.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, zamítl.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková